

Kövér László:

A közös fellépése a jövő

Új Magyarország-interjú:

Kövér László, a Fidesz-Magyar Polgári Párt képviselője régóta ismeri az ellenzéki stratégiákat, hiszen nemcsak az előző parlamenti ciklusban, de már az Ellenzéki Kerekasztal-tárgyalások során is igen serényen tevékenykedett jogászként, politikusként. Sarkos megfogalmazásaival méltán vívta ki politikai ellenfeleinek ellenszenvét vagy megbecsülését. Most, hogy az ellenzéki pártok, de maga a koalíció is igen bőven, részletesen taglalja a kormány egyéves működését, megkerestük kérdéseinkkel: megítélése szerint melyek azok az elemek, amelyek a kelletténél kevesebb figyelmet kaptak az elemzések során.

– A kormány sikertelenségének okai közt az ellenzék pszichológiai összetevőket is sejtetett, de bővebben talán egyszer sem fejtették ki, hogy ezen mit értenek. Mi erről Kövér László véleménye?

– Úgy érzem, sikertelenségük egyik oka paradox módon az, hogy túl erősek, számbelileg elsöprő a parlamenti többségük. Egyik oldalról ez a tudat elkényelmesítette a koalíciós képviselőket, nem érezte minden képviselő úgy, hogy ő személy szerint is igen nagy felelősséggel tartozik a döntések meghozataláért. A másik oldalról figyelembe kell venni azt a feszültséget, amely minden ellenkező állítás ellenére igen erős a két koalíciós partner között.

Folytatása a 4. oldalon

A közös fellépése a jövő

Folytatás az 1. oldalról

– Nem csupán arról van szó, hogy az egyik párt meglehetősen demagóg baloldali szövegekkel nyerte meg a választást – folytatta *Kövér László* –, miközben gazdaságpolitikája kőkemény liberális gazdaságpolitika. Ha nem arról is, hogy miközben magán az MSZP-n belül is nagy feszültséget okozott ez a tény, a szocialista képviselők mégiscsak majd háromszor annyian vannak, mint a szabaddemokraták. Ötvennégy százalékos többségük birtokában tehát egyedül is kormányozhatnának. Ennek emlegetése már szinte közhelyszámba megy, azt viszont senki nem gondolta végig, hogy az erőkülönbség, a programok közti különbség és a csak szavakban deklarált egyenlőség mennyiben vezetett a döntési mechanizmusok akadozásához.

– *A miniszterelnök személyét, megnyilatkozásait is a feszültséggerjesztő tényezők közé szokás sorolni...*

– *Horn Gyulának* legfőképpen különös, kiszámíthatatlan döntési módszere az, amit nem lehet prognosztizálni. Egyszer túlzott engedelményeket tesz, mint a koalíciós szerződés esetében vagy *Bokros Lajos* feltételeinek elfogadásakor, másszor a kész tények és bejelentések politikáját folytatja.

– *Az állandóságot nemzetközi szintű magyarizációkra gondol?*

– Ezek valóban nem keltik jó hírünket, s nem szolgálják a jószomszédi kapcsolatokat sem, sajnos azonban nem is korlátozódnak kijelentései a külpolitika területére. Kiterjednek a kormányzati működést érintő ötletekre éppúgy, mint például a vagyonadó kérdésére. Legújabbban éppen a vízumkényszer ötletével keltett álméltokást, pedig egy év alatt mindannyian hozzáédződhattünk különös magánszámaihoz. Kiderült: ezt sem egyezett semelyik miniszteriummal, és úgy látszik, abba sem gondolt bele, hogy a határon túli magyarokat ez a legdrámaibb módon érintheti. Számolnia kéne végre azazal, hogy határainkon túl egy ország miniszterelnökének a kijelentéseit általában komolyan szokták venni.

– *A koalíció ön szerint tehát ingatag?*

– Én nem ezt mondom. Sőt, teljesen felesleges a kívülről való bomlasztásra fecsegni az energiáinkat. Főként azért, mert ez a koalíció teljes mértékben az SZDSZ-en

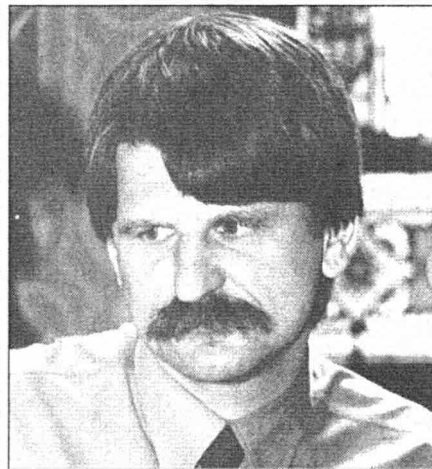
múlik. Ha már úgy látnák, hogy nem hozható ki ebből a szövetségből több, habozás nélkül találnának ürügyet a kilépésre, és visszamenőleg is az MSZP nyakába varrnanak minden hibát.

– *A privatizáció leállása is ennek a rovására írható?*

– Tény, hogy a két koalíciós párt mögött álló érdekcsoportoknak teljesen mások a materiális érdekei mind a médiatörvényben, mind pedig a privatizáció terén. Abban viszont a kormányhoz közelebb álló független közgazdászok is egyetértenek, hogy a privatizációs törvény előkészületeire való hivatkozással nem kellett volna lemondani sok milliárdos nagyságrendű bevételről. Ez ráadásul fontos előkészítője volt a sok tekintetben szánalmas, pótcselekvéses *Bokros*-csomagnak is. Az pedig szinte neveléséges állítás, hogy a gazdasági növekedés feltétel nélkül ártalmas lenne. A kulturális, az oktatási, a szociális szféra szánalmas lefaragása szinte semmit sem hozott a kormányzati konyhára, azt viszont elérték, hogy a legújabb kimutatók szerint gazdasági szempontból az utolsó helyre kerülünk a visegrádi országok között. Azt még meg lehet magyarázni, hogy Lengyelország vagy Csehország nagyobb figyelemben részesül a Nyugat részéről, azt viszont nem, hogy már Szlovákia is elébünk került.

– *Kormányzati körökben olyan vélemény is megfogalmazódik, hogy azért született igen kevés gazdasági és közjogi tárgyú törvény, mert a legfontosabb törvények már az előző ciklusban létrejöttek.*

– Ennek az ellenkezője az igaz. Nemcsak most, de még a következő parlamenti ciklusban is egész sor fontos törvényt kell meghozni. Az elmaradás okait kutatva szintén meg kell állapítanunk: talán hatékonyabb és egyértelműbb politizálásra kényszerült volna a nagyobbik kormányzó párt, ha egyedül kormányoz. Jobban átérezhették volna tagjai azt a pszichózist, amit az előző ciklusban az MDF-koalíció is érzett. Lehet, hogy nem születtek volna jó döntések, de biztos, hogy nem indult volna nyolc hónapos semmittevéssel a parlamenti munka. Jobban figyelembe kellett volna venniük az ellenzéki véleményeket is, de nagyobb lett volna a mozgásterük a különböző ellenzéki csoportokkal való eseti megegyezések révén is.

FOTÓ: ARCHÍV

Kövér László: Az ellenzék számára rossz taktika lenne a politikai ellenfél hibáira építeni

– *Mi lesz a médiatörvény sorsa, hogyha már a köztársasági elnök választásakor is csak hajszálon múltott a kétharmados többség?*

– Nem lehet megjósolni. Igen figyelemre méltó azonban *Kósa Ferenc* megnyilatkozása. Ő azt mondta: még képviselői mandátumáról is lemond, ha a kormány által beterjesztett, minden egyezséget felrúgó és nélkülöző törvényt fogadja el az Országgyűlés. Ez azt jelenlegi szerinte, hogy a kormánypártok a kormányzásra való alkalmatlanságukat deklarálják. *Kósa Ferenc*nek nem is a napi politikai befolyása, hanem személyének szimbolikus volta a mérvadó ebben az esetben. Jelzi, hogy olyan feszültség halmozódott föl az MSZP-n belül is, ami nem tudni ugyan, hogy hová vezet, de nem lehet ki-zárni: összeállhat az elégedetlenség, és esetleg nem szavazzák meg a médiatörvényt. A médiatörvény tárgyalása tehát jelzés értékű lesz, de hangsúlyozom, nem tartozom azok közé, akik saját politikai gyengeségüket a politikai ellenfél hibáival akarják kendőzni. Az ellenzék számára pedig szintén rossz taktika lenne, ha a politikai ellenfél hibáira építene ahelyett, hogy a lehetséges közös fellépés, alternatíva programját fogalmazza meg.

Megyeri Dávid